

א חרי שביצעו המון פריצות, רי שדרו הון רב, נתפסה סוף-סוף הכנופיה. הסתבר שהפורצים הם בסך הכל שלושה, שהצטייר כהם בן 13, ושםם התגוררו בתוך כוך.

ע ל הדרך בה קמה הכנופיה סיפר שמואל חוב (17), שנחשב לראש ה-כנופיה.

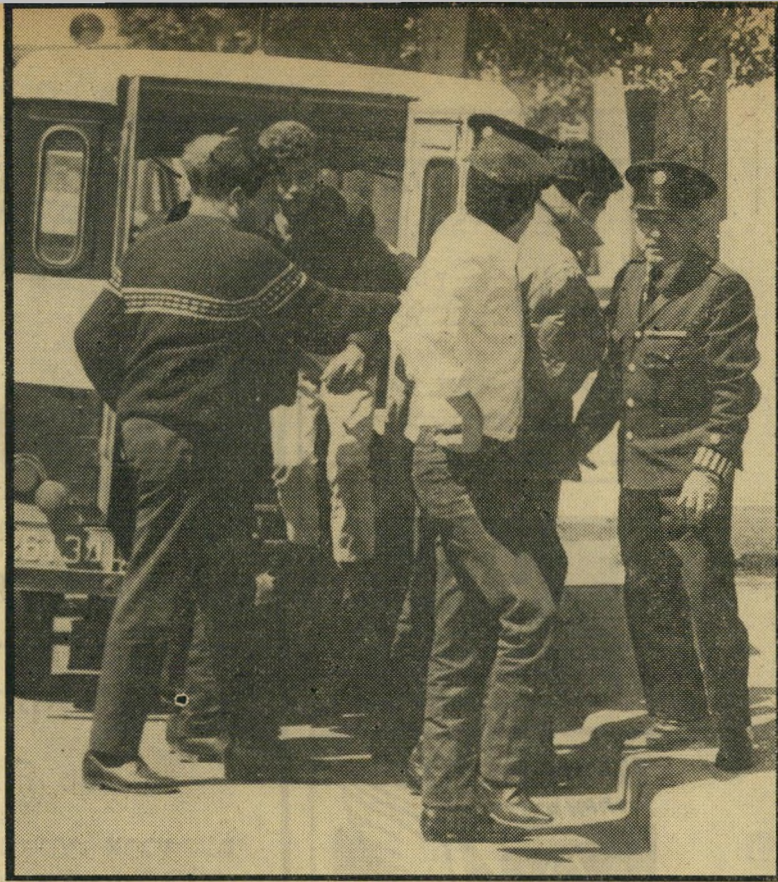
„לפני כמה שנים, אני כבר לא זוכר כמה, רבתי עם ילד אחד בשכונה. לקחתי אבן וזרקתי עליו, אבל היה לי מול רע. האבן שזרקתי על הבחור שהרביץ לי, פגעה בתוך חלון. יצא איזה אדם אחד לרחוב ותפס אותי באוזן. הוא אמר ששברתי את החלון של החנות שלו, והוא ביקש ממני 5 לירות בשביל התיקון. התורם שלי שילמו לו. ואני קיבלתי הרבה מכות נוראות בבית.

„תיכף הרגשתי שאני מוכרח לעשות רע לאיש הזה שבגללו סבלתי. בלילה הלכתי לשם איפה שנמצאת החנות שלו, לקחתי אבן ושברתי לו את החלון שביתיים הוא תיקן, וגם גנבתי לו את כל הסחורה שהייתה ב-החנות.

„רציתי להיפטר מהדברים שלקחתי ומכרתי אותם. פתאום היה לי כסף לבובו. ראיתי שזו דרך קלה לעשות כסף. והתחלתי לגנוב מכל השכנים בראש-העין. אבל כבר אחרי כמה ימים תפסו אותי, ומסרו אותי למסורה.

★ ★ ★
השונת בהתפרצויות

ב משטרה חקרו אותי, סיפרתי לי שוטרים מה עשיתי ולמה. ושלחו אר-תי למוסד קופמן בעין-התחלת שבטניה.

תענוג: כל גרוש היה מעבודה שלי. אבל כשהייתי גונב, והיית לי הרבה כסף, זה גם היה מתבזבז בקלות: פעם, אני זוכר, הלכנו לראות הצגה-יומית בפתח-תקווה, לקחנו טכסי ושילמנו לו איזה 35 לירות שיחכה לנו בחוץ כל זמן הסרט. רק היינו מבזבזים את כל הכספים של הגניבות.

„אבל זה שהכי קטן, הכי ממור: פעם, בפתח-תקווה, ראינו כמה בחורות שעובדות, אז הקטן הזה שאל אחת אם היא רוצה להרוויח 50 לירות. היא הסכימה, אז הוא הלך איתה.

„אני רוצה לחיות חיים טובים, מסכים בן ה-13, כשהוא מעשן ופולט טבעות-טבעות של עשן סמיך. „אבל אני לא מגלה מאיפה הכסף. החברים שלי מלשינים עלי, אבל אני לא אומר אם זה נכון או לא נכון.”

★ ★ ★
צוחקים על השוטרים

א פעם לא חשבנו שיתפסו אותנו, כי היינו גונבים בשקט, עם נעלי-הת-עמלות, ועם מכשירים, איזמלים, וכל הדב-רים, המשיך הפורץ הבינוני. „שמואל היה מלמד אותנו את השיטות.

„בסוף מצאנו גם מחבוא מצויין, גם ב-פתח-תקווה: ראינו חור גדול בקיר, ששם יש בדיוק מקום לשלושתנו. אז התחלנו ב-לילה לקחת שמיכות ולישון שם, בפנים, ב-חור. היינו מושכים ארגז מבחוץ, ואף אחד לא היה יודע שאנחנו גרים שם.

„פעם, בלילה, שוטרים חיפשו אותנו ב-יקב, והיו כמה פעמים בפנים, ואף אחד מהם לא חשב שאנחנו שם. אולי הם אפילו ראו את החור, אבל לא חשבו שיכולים להיות אנשים בתוכו. אנחנו ישבנו בשקט, צוחקים על השוטרים.”

אבל דווקא בכך הם נתפסו. שוטרים ש-

המנהיג שמואל ווהב, ראש כנופיית החוקים (בפתח, המכוננית) בנעלי-עבודה גבוהות ששרוכיהן הוסרו במסורה. לימינו שוטר חרש בסודר, העוזר לו לרדת מהניידת, ומוביל אותו לבית-המשפט, להוצאת פקודת מעצר נגדו. עיקר פעולותיה של הכנופיה, היו התפרצויות לחנויות-מכולת ולקוסקים וגניבת מתקנים וטיגריז מתוכם. את השלל היו מוכרים ומבזבזים את הכסף אשר קיבלו תמורתו.

כנופיית הכובלים

כיום לגנוב. בסוף בא לשם גם הפורץ-הקטן, וכך היינו כולנו יחד לחבורה אחת, קומונה.

„בלילה היינו עוקבים אחרי האנשים הר-בה זמן, ורק כשהיינו רואים שהם הולכים, היינו באים לפרוץ: זורקים אבן. שוכרים את החלונות ותיכף בורחים. אחר-כך, כש-היה שקט, ואף אחד לא בא לראות, היינו נכנסים וגונבים הכל.

★ ★ ★
החיים הטובים

ב יום היינו שנים בצריף, או משח-קים לנו בקלפים, בשביל שיעבור ה-זמן. זה היה רעיון של הפורץ-הצעיר. או היינו הולכים ליומיות, לראות סרט.”

„בחי שמלגנוב לא היה תענוג. מוסיף שמואל, „במוסד, איפה שהייתי, הרווחתי כסף בעד שעבדתי. להוציא את זה היה

„במוסד היה לי רע נורא. עם כל הילדים שם רבתי, כמו שהייתי רב עם שמונה ה-אחים שלי בבית. הילדים במוסד כמעט כל לילה הולכים לגנוב. הם פרצו חנויות מ-כור לת, ולקחו ממתקים וטיגריזות. הגניבות של-הם היו לחנויות מכולת בגלל שהאוכל במוסד הוא נורא רע.

„כל פעם שרק יכולתי הייתי בורח ג-המור-סד הנה לראש-העין. שם התחלתי לאסוף תרמילים של נחושת ומכרתי אותם לזקן מ-המקוב. אז גם הכרתי את שני החברים שלי. זה הפורץ הקטן שהוא בן 13 וכבר גונב איזה שלוש שנים, ואת השני שנהיה השותף שלי בהרבה התפרצויות.

„בסוף, שלושנו התחלנו להתחבר, ו-ל-היות ביחד. מצאתי חדר עזוב בצריף, ושם גרתי. ולשם הצטרפו שני החברים שלי, ו-מאז אנחנו מאורגנים ביחד.”

★ ★ ★
הרוח החיה

ס יפר הפורץ הצעיר (13) כיצד נתקל בחבורה, והפך לאחד מהם:

„כשהם, שמואל והשני גרו בחדר, הייתי רואה אותם כמעט כל יום. הם היו מספ-רים לי איך הם גונבים נחושת ואיך הם עושים התפרצויות, וביקשו ממני שאבוא איתם. אני הייתי אז בבריחה ממוסד כבר עבודה. בהתחלה לא רציתי ללכת איתם, אבל בסוף ראיתי שזה כדאי, כי בחדר שלהם יכולתי לישון כשלא היה לי חשק לחזור הביתה. אבא שלי, שהוא מוכר עופות בשוק, היה נורא מתרגז עלי כשלא הייתי בא הביתה. רק בסוף לא היה איכפת לו יותר ממני.”

השלישי בחבורה, צעיר בן 14, שגם הוא נמצא במוסד עתידות בעכו בגלל נג-רות, היה הרוח החיה של הכנופיה.

„אני כבר מכיר את שמואל הרבה זמן מראש-העין. כל פעם שהוא היה בורח מ-המוסד, הייתי פוגש אותו. אני כבר ברחתי מהמוסד הרבה פעמים. אז בפעם האחרונה ברחתי לפני איזה חודש, ואז פגשתי את שמואל.

„הוא הראה לי איפה הוא ישן, בחדר עזוב, עליד היקב העזוב של פתח-תקווה. באתי לישון לשם איתו, וביחד היינו הול-

ביום בצריף העזוב, שישימש מקום מגורים ב-יום. בלילה חששו לישון שם, מחשש המשטרה.

הכירו את הפורץ-הקטן עצורוה, לקחו אותו לתחנת המשטרה, ושם שיחררו אותו — אבל עקבו אחריו בשקט, בעזרת כלבי-גישוש.

הילד המשוחרר רץ ליקב, עמד מול הקיר, והשמיץ את הסימא צ'ה-צ'ה-צ'ה. החור ש-בקיר נפער ובני התכורה הציצו מתוכו. ב-אותו רגע הקיפו אותם השוטרים, ולכדו את כולם. ברשותם נמצאו טיגריזות גנובות כמאות לירות, שגם הן, כמו הכנופיה, היו מוסטרות בתוך הכוך.

אמר אחד הפורצים הקטנים: „הרגשנו ש-אנחנו חזקים נורא, ולכן קראנו לעצמנו כנופיית-החזקים. חשבנו שאם אנחנו חכמים — אז אנחנו גם חזקים.”

אבל כשהובאו בפני השופט אברהם חלי-מה, שהורה לעצור אותם ל-15 ימי חקירה, אמר צעיר-החבורה, בן ה-13: „די, לא רוצה להיות חזק. מספיק שלוש שנים שאני גונב. זה כבר לא מקצוע בשבילי. די. נמאס לי.”

בלילה בכוך חברי כנופיית החוקים, שחיפשה לה מקום מחבוא מפחד המשטרה, מצאה את הפתח בקיר המוביל לתוך הכוך, שבתוכו הם ישנו בלילות עם הסחורה הגנובה. על הרצפה עדיין מונחים המזרונים של הכנופיה.